

[Lindinger.]

sådan, at i henhold til gældende lov er der ikke fradrag for udgifterne til en person, der arbejder i huset – jeg skal sandelig nok være mig for at kalde det tyende, det har jeg ikke noget ønske om, for for mig er det et spørgsmål om en god uddannelse. Den mand, der får en kone, der har været et år i huset, er ikke ringe stillet, og det kan jo i øvrigt også aflaste ham lidt! Det er jo sådan, at mange unge piger faktisk går glip af en uddannelse, der af nogle er noget højere værdsat end af andre, og i stedet for må gå arbejdsløse, men her kunne man altså lave en lovændring, som tillod, at udgiften til hushjælp var fradragsberettiget efter visse nærmere regler. Jeg finder det sådan set lidt forkert, at den, der benytter hushjælp i dag, skal betale skat to gange: først betaler man skat af sin indtægt, og så betaler man for en hushjælp, og det er der jo mange, der gør – der er også nogle af hushjælperne, der arbejder det, jeg kalder sort, men i hvert fald skal det, der tjenes, officielt opgives, og det kan en ung pige, der er i huset, i hvert fald ikke slippe for. Jeg tror, det ville være gavnligt, hvis man tænkte lidt på at få mange, mange tusind unge piger væk fra den store arbejdsløse gruppe og ind at lære noget gavnligt.

Jeg vil også med en vis forsigtighed, særlig med henblik på at undgå driftsforstyrrelser, udtale, at man godt kan se med stor sympati på SFs forslag om overarbejde. Det er i og for sig interessant at se et sådant forslag fra SF, og jeg synes, det er vidunderlig realistisk, men jeg kan da godt se – og det tror jeg også SF ligesom antyder i begrundelsen – at der er problemer forbundet med det: man kan ikke sådan lige pludselig sætte andre ind. Men det er alligevel en interessant ting og kunne sikkert, hvis man kan få det gjort helt rigtigt, være yderst gavnligt for landet, altså hvis man kunne lade i hvert fald en del overarbejde gå over til almindelig beskæftigelse, så flere kunne komme i gang.

Det er jo desværre sådan, at når vi lovgiver for en gruppe, i det håb at det gavner denne gruppe vældig meget, er det ofte sådan, at det nærmest går ud over den. Jeg tænker på, hvordan det er gået f. eks. kontorlærlingeuddannelsen. Man lavede nogle love, der skulle beskytte dem mod udbytning fra disse forfærdelige erhvervschfer og et system, så læretiden i stedet for disse 3½ eller 4 år skulle ned på 2½ år. Det kunne endda gå, men ud af denne tid skal

eleven først gå 10 uger i skole og så 2 gange 20 uger, så er vi oppe på 50 uger, og så 1 gange 2, det er 52 uger. Når vi fordeler dem, bliver det væsentligt mere end et år, for der er jo også sommerferie og andet. Så når man får en lærling, ser man måske lidt til ham i et års tid mod at give ham en 2½ års uddannelse. Det er der jo ingen arbejdsgivere, der er særlig interesseret i, og når man laver den slags love, ødelægger man det faktisk for de unge. I dag tager erhvervslivet de lærlinge, der er lidt ældre, og som har en erhvervsfaglig uddannelse. Dem giver de så to år ved kontoret, for det lærer de unge mere ved, og det har arbejdsgiveren trods alt en lille bitte smule mere glæde af.

Noget lignende gælder, når man laver lovgivning f. eks. for hyrevogne. Jeg kan ikke sidde i en taxa i denne tid uden at få at vide, hvor mange hyrevogne der mangler i København – jeg tror, det er 1.500, man stikker mig ud – og samtidig er der da ingen tvivl om, at der er nogle, der nyder godt af lovgivningen, for ellers ville det jo ikke være sådan. Man mærker faktisk mange steder, at der er mangel på arbejde, hvor man ikke kan få den arbejdskraft, man skal have.

Der er svagheder i enhver lovgivning, og det må være noget, som må ligge regeringen stærkt på sinde at tænke på, at lovgivningen specielt i denne tid tager sigte på at bringe beskæftigelse i gang og i hvert fald ikke lukker af for den, som man ofte må konstatere i praksis.

Det er vist gået op for mange i dette land, at man meget let kan ødelægge de arbejdspladser, som er tilbage, ved strejker o. lign. Som en meget stor tilhænger af strejkeret vil jeg gerne sige, at forudsætningen for vort demokrati, hvis det skal være sundt, må være, at indgåede aftaler overholdes, og dette gælder sandelig også, såfremt man ikke kan opnå en forbedring ved fredelige forhandlinger eller voldgift.

Jeg hørte med interesse på, hvad statsministeren sagde, og jeg vil give statsministeren ret i, at med hensyn til den offentlige sektor har man fra regeringens side gjort en hel del og måske også, som statsministeren udtrykker det, næsten alt hvad der er muligt. Det tror jeg er rigtigt, men vægten bør lægges på erhvervslivet. Det er trods alt den beskæftigelse, der er af den art, at der samtidig opnås besparelser på import og eventuelt forøgelse af eksport, der i dag er af størst værdi for samfundet, fordi den samtidig nedbringer vores skrækkelige valutaunderskud. Men alligevel er det da i